

Край шляху верба

Володимир Сенцовський

На вигоні подружки пасли каченят. Припікало сонце, і дівчатка сховалися у затінок дуплястої верби.

Аж тут нагодився Мишко. Висипав яблука:

— Вгощайтесь!

Яблука спілі преспілі, проти сонця середина прозориться. Їхала з поля машина, везла від комбайна зерно. Біля верби загальмувала. Молодий шофер, загорілий — лиш зуби блищать, — прочинив дверці:

— Гей, малята! Чи не знайдеться у вас яблука? Води так захотілось...

— Є! Є! — підхопилися діти.

Узяв шофер кілька яблук і, вже рушивши, крикнув:

— Як перевезу зерно — усіх покатаю!

Коли за машиною вляглася курява. Мишко сказав: Давайте вичистимо дупло, намоємо трави і покладемо туди яблук.

— Навіщо? — здивувалися подружки.

Ех ви, нездогадливі, — усміхнувся Мишко. — Захочеться шоферові пити, він і втамує спрагу яблуками.

І справді, — підтримала хлопця Оленка. — Я ще й полуниць принесу.

— А я черешень!

— А я груш!..

Знову мчали курним шляхом машини. Везли добірне дзвінке зерно.

Колону вів веселий парубок, який пообіцяв і покатати щедрих малят.

І їхав мимо старої верби, зупинив машину.

На вербі, зверху над дуплом, білів папірець з написом:
«Смачного!».

Підійшов шофер, потягнувся рукою до дупла, а там —
і яблука, і груші, і полуниці, і вишні!..

Ласкава посмішка з'явилася на шоферовому обличчі:
«Ох, і діти!.. Друзі мої прекрасні...»